

до юнака, конь до коня, да ти е драго да ги глѣдашъ. Юнашкото сърдце на старийтъ Стефанъ заигра отъ радостъ, както въ младостъ. Мѣсечпната, като се любуваше на сонята, повисна трептяща надъ нея и не искаше да се издигне по-горѣ надъ Балканитѣ. Когато сотникътъ исксмандова на славянски и заповѣда да се равнятъ и да слизатъ отъ конѣтъ, старийтъ даалаубей заплака съ сладки сълзи. Той залови за юздитѣ стотникова конь и все си говоряше:—добрѣ сте дошли, желаемъ ви всѣкакво благополучие.

Стотникътъ—казакъ по родъ и по видъ, кръвъ отъ кръвъ и кость отъ кость казашка. Родътъ му изъ Украйна, отъ къмъ синийтъ Днѣпръ, изъ свѣтитѣ Божии степи. Въ Турция той станалъ казакъ и казакувалъ тукъ казашкийтъ синъ. Сухъ, жилавъ като чиликъ, по сила и по воля той бѣше такъвъ стотникъ, отъ когото не би се засрамили нито Петръ Канасевичъ Сагайдачный, нито Иванъ Брюховецкій, ако би Украйна нѣкогажъ се разигряше посвоему и казацитѣ се заловяха на чепица или на казачокъ, или пакъ се впусняхъ въ бойовна игра върху нечестивецътъ Нѣмецъ. Тѣй би трѣбвало да бжде, но за жалостъ не е така на дѣло. Но ще му дойде още врѣмето, Богъ е великъ и силенъ.

Каква сбирщина имъа въ тѣзи сотия! Казаки отъ Днѣпръ, отъ Донъ, юнаци изъ Добруджа, изъ сѣвернитѣ земи на Бѣлийтъ Царь, Бѣлгари отъ цѣла Бѣлгария, черни Бошнаци, тука има и Помакъ и потурченъ Полякъ, и самолюбивъ Сърбинъ, и Кроатинъ, и Далматинецъ, Черногорецъ, и Татаринъ, и Кюрдъ, и Арапинъ, и Абиссинецъ, и Бердическій чифутинъ, и Французинъ—парижанинъ, и Гръкъ, и Англичанинъ, и Игаллянецъ—съ една рѣчь тридесетъ и три вѣри; има даже Циганинъ тржбачъ, имъа само нито единъ Ерменецъ. Тѣ всичкитѣ се обичатъ единъ другъ като братя; мюсюлманитѣ, християнитѣ, расколницитѣ и евреитѣ—всичкитѣ въсхваляватъ Единого Бога на Славянскій языкъ. Волята на стотника—е воля за всичкитѣ; по негова заповѣдь всички сж готови да